

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní Mgr. Helenou Konečnou ve věci

žalobkyně: **M. M.**
zastoupena Mgr. Václavem Voříškem, advokátem
se sídlem AK Praha 8 – Dolní Chabry, Ledčická 649/15

proti
žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**
se sídlem Hradec Králové, Pivovarské náměstí 1245

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 6. 2018, čj. KUKHK-14079/DS/2018-Dr,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a rozhodnutí správního orgánu

1. Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobkyně do rozhodnutí Městského úřadu Trutnov (dále také jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 9. 3. 2018, čj. MUTN 23528/2018, sp. zn. 2017/7861/SPR-SR-HAL, a potvrdil je. Uvedeným prvoinstančním správním rozhodnutím byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání přestupku provozovatele vozidla dle ustanovení § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu),

ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), ve spojení s § 10 odst. 3 téhož zákona a za to jí byla uložena pokuta ve výši 1.500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení.

2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný zrekapituloval průběh správního řízení a v jeho průběhu zjištěné skutečnosti s odkazem na listiny založené ve správním spise a uvedl, že žalobkyně jako provozovatelka motorového vozidla tovární značky Škoda, registrační značky, v rozporu s ustanovením § 10 zákona o silničním provozu nezajistila, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Řidič uvedeného vozidla, jehož totožnost není správnímu orgánu známa, dne 11. 8. 2017 v 10:31 hodin, v katastru obce Mladé Buky, ve směru na obec Svoboda nad Úpou, okr. Trutnov, na silnici č. I/14, v místě křižovatky se silnicí č. III/01413 a místní komunikací vedoucí do obce Mladé Buky, okr. Trutnov, překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy stanovenou místní úpravou provozu na pozemních komunikacích dopravním značením B 20a na 50 km/h, když mu byla silničním úsekovým rychloměrem SYDO Traffic Velocity, výrobní č. GEMVEL0012 naměřena rychlost jízdy 64 km/h, po zvážení odchylky měřicího zařízení ± 3 km/h rychlost jízdy 61 km/h. Tímto svým jednáním porušil ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu a dopustil se tak jednání naplňujícího znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 téhož zákona o silničním provozu.
3. Dle žalovaného správní orgán I. stupně postupoval v souladu s ustanovením § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a zjistil v řízení stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad napadeného rozhodnutí s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu, tj. zásadou legality, zákazu zneužití pravomoci, zásadou proporcionality a ochrany dobré víry, zásadou ochrany veřejného zájmu a zásadou nestranného přístupu.
4. Žalovaný se podrobně vyjádřil ke splnění podmínek pro to, aby žalobkyně mohla být uznána vinnou ze spáchání přestupku provozovatele vozidla podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, tj. zejména k učinění nezbytných kroků ke zjištění pachatele přestupku podle ustanovení § 125f odst. 4 téhož zákona a v tomto směru poukázal i na judikaturu Nejvyššího správního soudu. Dle žalovaného správní orgán I. stupně učinil všechny nezbytné kroky ke zjištění pachatele předmětného přestupku a v souladu s ustanovením § 76 odst. 1 písm. k) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), oznámení o přestupku odložil a nic mu tak nebránilo, aby zahájil řízení o přestupku provozovatele vozidla se žalobkyní jako provozovatelkou vozidla.
5. Závěrem se žalovaný zabýval výší a druhem sankce v daném případě, označil ji za odpovídající a ztotožnil se s odůvodněním pokuty správním orgánem I. stupně.

II. Shrnutí žalobních bodů

6. Včas podanou žalobou se žalobkyně domáhala přezkoumání zákonnosti shora uvedeného rozhodnutí, navrhla jeho zrušení, jakož i zrušení jemu předcházejícího rozhodnutí orgánu I. stupně, a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Jednotlivé žalobní námitky soustředila do následujících bodů:

Není odložení věci

7. Žalobkyně předně namítla, že nebyly splněny podmínky pro zahájení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, neboť dle § 125f odst. 4 silničního zákona, ve znění účinném do 30. 6. 2017, platí, že *obecní úřad obce s rozšířenou působností správní delikt podle odstavce 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno*. Musí být tedy alternativně splněna jedna ze dvou podmínek k tomu, aby mohlo být řízení o správním deliktu provozovatele vozidla vůbec zahájeno. Dle žalobkyně podmínka b) naplněna nebyla a ani nemohla, protože správní orgán žádné řízení o přestupku ani nezahajoval, nemohlo být tedy ani zastaveno. Podmínka a) také nebyla splněna, protože správní orgán věc neodložil, neboť ve spise není založeno žádné usnesení, ani jiný záznam o odložení věci. Dále žalobkyně uvedla, že odložil-li správní orgán věc přestupku, byl o tom povinen vyrozumět osoby dotčené jednáním osoby podezřelé. Žalobkyně byla dotčena jednáním osoby podezřelé (řidiče vozidla), když jí je dáváno za vinu, že nezajistila, aby tato podezřelá osoba dodržovala právní předpisy. Správní orgán tedy měl povinnost žalobkyni vyrozumět o tom, že věc přestupku odložil (pokud by věc vskutku odložil). Dle názoru žalobkyně se nepochybně jedná o vadu řízení. Uzavřela, že přestupek nebyl odložen, a už vůbec ne v souladu s právním předpisem, a nelze tedy činit závěr, že byla splněna podmínka pro zahájení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla dle § 125f odst. 4 písm. a) silničního zákona, neboť ta vyžaduje, aby věc přestupku byla odložena. Je dle žalobkyně zřejmé, že ji uvedená vada krátila na jejích právech, zejména na právu domoci se zahájení řízení o přestupku proti skutečnému řidiči, a tím zprostit odpovědnosti sebe, neboť odpovědnost provozovatele za spáchaný správní delikt je subsidiární povahy vůči odpovědnosti řidiče za spáchaný přestupek.

Absence formy zavinění ve výroku rozhodnutí

8. Dle žalobkyně je výrok správního rozhodnutí nezákonný pro absenci konstatování formy zavinění. S poukazem na § 77 „starého“ zákona o přestupcích (č. 200/1990 Sb.), a na § 93 odst. 1 písm. d) „nového“ zákona o přestupcích (č. 250/2016 Sb.) namítla, že ve výroku rozhodnutí, ať již bylo řízení vedeno dle „starého“ či „nového“ zákona o přestupcích, musí být obsažena forma zavinění, ta však ve výroku rozhodnutí absentuje. Výrok rozhodnutí proto neodpovídá zákonným požadavkům na výrok správního rozhodnutí.

Nebylo měřeno automatizovaným technickým prostředkem bez obsluhy

9. Žalobkyně dále tvrdí, že nebyla splněna podmínka pro projednání protiprávního jednání jako správního deliktu provozovatele vozidla dle § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu, neboť porušení pravidel silničního provozu nebylo zjištěno automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy, resp. správní orgán se nijak nezabýval tím, co to automat je, resp. jaké znaky musí určitá věc mít, aby se jednalo o automat. Správní orgán rovněž neuvedl, jakými znaky se vyznačuje použitý rychloměr. Otázka, zda je použitý rychloměr automatem, je přitom zásadní, neboť se jedná o podmínku odpovědnosti za správní delikt dle § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu. K tomu poukázala rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 6. 2015, čj. 9 As 12/2014-86, a rozsudek Krajského soudu v Praze v rozsudku ze dne 28. 1. 2016, čj. 47 A 22/2013-34, které se týkaly výkladu neurčitého právního pojmu. Rozhodnutí správního orgánu je dle názoru žalobkyně nepřezkoumatelné pro nedostatek

důvodů, neboť z něj nelze seznat, na základě jakých skutečností dospěl správní orgán k závěru, že rychlost byla měřena automaticky. K tomu poukázala i na rozsudek zdejšího krajského soudu ze dne 29. 6. 2018, čj. 29 A 6/2017-45.

Sankce - absence ustanovení pro konkrétní výměru sankce, ani v odůvodnění není odkaz na § 125c

10. Žalobkyně má dále zato, že správní orgán rozhodl o sankci nezákonně, neboť při rozhodování o ní zohlednil pouze ustanovení § 125f odst. 4 silničního zákona a § 35 až § 40, § 46 zákona o přestupcích. Zmíněná ustanovení zákona o přestupcích však normují pouze obecná pravidla pro ukládání sankcí a § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu stanoví, že za přestupek podle odst. 1 lze uložit pokutu, přičemž pro určení výše pokuty se použije rozmezí pokuty pro přestupek, jehož znaky porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje; pokuta však nepřevyšuje 10.000 Kč. Žalobkyně proto namítla, že v případě normy s blanketní či odkazující dispozicí musí být ve výroku rozhodnutí konkrétně specifikována též právní norma, na kterou tato blanketní právní norma odkazuje. Takový závěr učinil i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 21. 4. 2016, čj. 9 As 263/2015-34 nebo v rozsudku ze dne 14. 3. 2018, č. j. 6 As 322/2017-29. Žalobkyně poukázala i na § 68 odst. 2 správního řádu, dle něhož se *ve výrokové části se uvedou mimo jiné právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno*. Správní orgán ve výroku rozhodnutí neuvedl právní ustanovení, dle kterých rozhodoval, a rozhodnutí je proto dle názoru žalobkyně nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost, když nelze přezkoumat, zda uložená sankce byla uložena v zákonné intenci.

Sankce – nepřehlédnutí k možnosti mimořádného snížení

11. Současně žalobkyně namítla, že správní orgán nezohlednil § 44 nového zákona o přestupcích, dle kterého je možné rozhodnout o mimořádném snížení sankce. I pokud by správní orgán nedospěl k závěru, že je možné mimořádně snížit sankci, byl povinen tuto možnost zvažovat, neboť sankce jsou ukládány *ex officio*. Žalobkyně nadto zastává názor, že byly dány podmínky pro mimořádné snížení výměry pokuty, a pokud by správní orgán při ukládání sankce vycházel i z § 44 nového zákona o přestupcích, nepochybně by k takovému závěru dospěl. Ve věci totiž nebyly zjištěny žádné přitěžující okolnosti, charakter sankce správní orgán volil jako ryze preventivní a sankce plnila roli pouhého „upozornění“ žalobkyně na to, aby dávala pozor, komu své vozidlo svěřuje k řízení. Charakter přestupku byl dle jejího názoru zcela bagatelní a s ohledem na to, že žalobkyně jeho spácháním porušila silniční zákon poprvé v životě, patrně postačovala i výrazně nižší pokuta. Správní orgán zjevně správní úvahu nad aplikací tohoto institutu vůbec neprovedl.

Nestanovení místa přestupku a nevyloučení možného opětovného rozhodnutí o stejném skutku

12. Žalobkyně dále namítla, že správní orgán ve výroku nevymezil místo protiprávního jednání s takovou přesností, aby bylo možné přezkoumat jeho protiprávnost. Z formulace výroku rozhodnutí ohledně místa nelze seznat, kde k protiprávnímu jednání došlo tak, aby bylo možné činit úsudek o naplnění dané skutkové podstaty. Důvodem je, že z podkladů pro rozhodnutí se podává, že rychloměr byl úsekový, tj. měřil nikoliv v jednom konkrétním místě, ale v několika set metrech dlouhém úseku. Podstatné přitom je, že správní orgán tvrdí, že bylo měřeno v úseku, kde je rychlost omezená na 50 km/h dopravní značkou B20a. Dle žalobkyně však v místě křižovatky takové omezení platit nemůže, neboť počáteční hranice křižovatky rychlostní omezení stanovené dopravní

značkou B20a ruší. Není tedy možné, aby právě v místě křižovatky byla překročena nejvyšší dovolená rychlost. Rovněž dopravní značka B20a mohla (teoreticky, prakticky její umístění nebylo prokázáno) platit pouze před křižovatkou, v křižovatce již platit nemohla a za křižovatkou také ne. K tomu žalobkyně poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 9. 2015, čj. 2 As 111/2015-42, týkající se definice místa protiprávního jednání (neoprávněného parkování) a rozsudek ze dne 12. 4. 2017, čj. 1 As 17/2017-28, v němž Nejvyšší správní soud posuzoval místo měření specifikované za použití názvu ulice.

Neprokázaní nejvyšší dovolené rychlosti

13. Žalobkyně dále namítla, že správní orgán nijak neprokázal, že by v daném úseku komunikace byla rychlost omezená na 50 km/h. Přitom zdůraznila, že měřeno bylo mimo obec, kde dle obecné právní úpravy platí nejvyšší dovolená rychlost 90 km/h. Správní orgán však neprokázal zásadní skutkovou okolnost, tj. že by v daném úseku bylo dovoleno jet rychlostí nejvýše 50 km/h. Skutkový stav tedy nebyl dostatečně zjištěn a skutkové závěry, které správní orgán učinil, nemají oporu ve spisu. Žalobkyně přitom tvrdí, že v daném úseku žádné rychlostní omezení na 50 km/h neplatí, resp. že v tomto žádná dopravní značka umístěna není.

Absence zjištění formy zavinění řidiče

14. Žalobkyně dále namítla, že rozhodnutí je nezákonné, neboť správní orgány nepostavily najisto, resp. neprokázaly, a ani netvrdily, že by protiprávní jednání řidiče bylo zaviněné. Znakem přestupku je i jeho zavinění (§ 13 odst. 1 zákona o přestupcích). Provozovatel je však odpovědný jen za takové jednání řidiče, které vykazuje znaky přestupku, přičemž přestupek je ze své povahy zaviněné protiprávní jednání. Z toho důvodu je možné žalobkyni trestat pouze tehdy, bylo-li jednání (nezjištěného) řidiče zaviněné. Není-li však odůvodněno a postaveno najisto zavinění, jde o nezákonnost rozhodnutí, neboť nelze činit jednoznačný závěr, že jde o jednání, vykazující znaky přestupku. Zde žalobkyně poukázala na rozsudek zdejšího krajského soudu ze dne 23. 3. 2018, čj. 28 A 15/2016-46.

Absence popisu protiprávního jednání (není odkaz na skutkovou podstatu slovně)

15. Žalobkyně namítla i to, že ve výroku prvostupňového rozhodnutí absentuje popis protiprávního jednání. Z výroku nelze seznat, v čem má protiprávní jednání spočívat, neboť je v něm toliko uvedeno, že žalobkyně nezajistila, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích, když nezjištěný řidič vozidla jel rychlostí 61 km/h. Z výroku však není zřejmé, v čem mělo porušení povinností řidiče, nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích, spočívat. K tomu, aby bylo jednání řidiče přičitatelné provozovateli, je nutné, aby vykazovalo znaky přestupku dle silničního zákona (§ 125f odst. 2 písm. b/ silničního zákona účinného v době rozhodování správního orgánu prvního stupně). Dle žalobkyně postrádá rozhodnutí elementární prvky přezkoumatelnosti, neboť se z něj nepodává, z čeho je obviněný uznáván vinným. Skutek není jednoznačně identifikován. V tomto směru žalobkyně poukázala na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 27. 4. 2017, čj. 29A 112/2015-33.

Podmínky pro zahájení řízení

16. Žalobkyně závěrem namítla, že správní orgán neměl právo zahájit řízení o přestupku provozovatele vozidla, protože dříve, než jej zahájil, se dozvěděl, kdo byl řidičem

vozidla. V takovém případě správní orgán právo zahájit řízení o přestupku provozovatele vozidla neměl a byl povinen šetřit toto oznámení a případně zahájit proti řidiči přestupkové řízení.

Nesouhlas se zveřejňováním osobních údajů na webu Nejvyššího správního soudu

17. Žalobkyně, resp. její zástupce, v závěru žaloby požadoval, aby rozhodnutí v této věci bylo na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu publikováno způsobem, který by nezasahoval do práv na ochranu soukromí jejího i jejího obhájce.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

18. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhl zamítnutí žaloby. Znovu zrekapituloval průběh správního řízení a v reakci na žalobní námitky zopakoval některé argumenty uvedené již v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Má zato, že k řízení přistoupil odpovědně a nezaujatě, posoudil všechny relevantní skutečnosti včetně posouzení závažnosti jednání a důvodnosti uložené sankce. Napadené rozhodnutí považuje za věcně správné a odpovídající zjištěným skutečnostem, jakož i závažnosti projednávaného protiprávního jednání.

IV. Jednání soudu

19. Z jednání soudu, které se uskutečnilo dne 24. 10. 2018, se oba účastníci omluvili.

V. Posouzení věci krajským soudem

20. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen “s. ř. s.”). Po prostudování předloženého správního spisu a projednání věci při nařízeném jednání, dospěl soud k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům, přičemž žalobu důvodnou neshledal.
21. Z předloženého správního spisu vyplynulo, že správní orgán I. stupně na základě oznámení o podezření ze spáchání přestupku vyhotoveného dne 22. 8. 2017, čj. 80989/2017, a spisového materiálu o přestupku včetně fotodokumentace přestupku, který mu postoupila Městská policie Turnov, vydal dne 2. 10. 2017 výzvu, kterou žalobkyni vyzval k zaplacení určené částky ve smyslu ustanovení § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu. Výzvu žalobkyně převzala osobně, nereagovala však na ni. Další výzvou ze dne 15. 11. 2017 vyzval správní orgán I. stupně žalobkyni k podání vysvětlení. I tuto výzvu osobně převzala, ale nereagovala na ni.
22. Dne 27. 12. 2017 vyhotovil správní orgán I. stupně usnesení o odložení věci – přestupku ve smyslu ustanovení § 76 odst. 1 písm. k) zákona o přestupcích a dne 28. 12. 2017 vydal příkaz čj. 124607/2017, sp. zn. 2017/7861/SPR-SR-HAL, jímž rozhodl o tom, že se žalobkyně dopustila přestupku provozovatele vozidla ve smyslu ustanovení § 125f odst. 1 ve spojení s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu. V reakci na toto rozhodnutí bylo správnímu orgánu I. stupně dne 3. 1. 2018 doručeno sdělení žalobkyně, že předmětné vozidlo řídil N. M. Následně byla správnímu orgánu doručena i plná moc k zastupování pro společnost ODVOZ VOZU, s. r. o., IČ 03724026, a odpor proti příkazu pod sp. zn. 2017/7861/SPR-SR. Po odstranění nedostatku náležitostí odporu proti příkazu správní orgán I. stupně vyrozuměl žalobkyni, resp. jejího zástupce, o pokračování v řízení, oznámil jí nařízení ústního jednání na den 14. 2. 2018 a poučil o možnosti

seznámení se s podklady pro rozhodnutí a vyjádření se k nim ve smyslu ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu. Uvedeného dne proběhlo jednání, ke kterému se žalobkyně ani její zástupce bez omluvy nedostavili. Při něm správní orgán provedl důkazy listinami.

23. Dne 9. 3. 2018 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí čj. MUTN 23528/2018, sp. zn. 2017/7861/SPR-SR-HAL, jímž žalobkyni uznal vinnou ze spáchání přestupku provozovatele vozidla dle ustanovení § 125f odst. 1 ve spojení s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu kterého se měla dopustit tím, že jako provozovatelka vozidla zn. Škoda, registrační značky 1AZ 8382, nezajistila, aby byly při užití vozidla na pozemní komunikaci dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu, když dne 11. 8. 2017 v 10:31 hodin řidič tohoto vozidla v katastru obce Mladé Buky, ve směru na obec Svoboda nad Úpou, na silnici č. I/14, v místě křižovatky se silnicí č. III/01413 a místní komunikací vedoucí do obce Mladé Buky, překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy stanovenou místní úpravou provozu na pozemních komunikacích dopravním značením B 20a na 50 km/h, neboť vozidlu byla silničním úsekovým rychloměrem naměřena rychlost jízdy 64 km/h, tj. po odečtení stanovené odchylky v měření rychlost jízdy 61 km/h, čímž porušil ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu a dopustil se tak jednání naplňujícího znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 téhož zákona o silničním provozu. Za to byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 1.500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení.
24. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně blanketní odvolání (datum neuvedeno), které ani na výzvu správního orgánu I. stupně ze dne 20. 3. 2018 nedoplnila a které žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím zamítl a rozhodnutí orgánu I. stupně potvrdil.
25. Součástí správního spisu je dále mimo jiné Ověřovací list č. 8012-OL-70312-17 silničního rychloměru SYDO Traffic Velocity, v. č. GEMVEL 0012, ze dne 1. 8. 2017 s platností ověření do 31. července 2018, Certifikát o schválení typu měřidla č. 0111-CS-C004-12 ze dne 2. 2. 2012 s platností do 1. 2. 2022, smlouva o poskytování služeb formou nájmu a dodávek uzavřená mezi Městem Trutnov a firmou GEMOS, spol. s r. o., Praha, ze dne 7. 2. 2014, včetně dodatku č. 1 ze dne 2. 3. 2015, veřejnoprávní smlouva o zajišťování výkonu některých úkolů podle zákona o obecní policii uzavřená mezi Městem Trutnov a Městyssem Mladé Buky ze dne 28. 6. 2013 a vyjádření Police České republiky, dopravního inspektorátu Trutnov, k návrhu místní úpravy provozu na pozemních komunikacích a návrhu úseků pozemní komunikace vhodného pro měření rychlosti vozidel strážníky městské policie.
26. Pokud jde o právní posouzení věci, předně považuje krajský soud vzhledem ke způsobu formulace žalobních bodů za vhodné připomenout, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou. Nadto je třeba si uvědomit, že orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy - minimálně implicitně - vypořádá. Nelze proto bez dalšího činit závěr, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání, případně podání obsahujících námitky vymykající se rozumnému náhledu na věc, až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivity a

hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu /dále také jen „NSS“/ ze dne 28. 5. 2009, čj. 9 Afs 70/2008-13, všechna v tomto rozsudku citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).

27. Zároveň je nutné dodat, že rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry. Proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení (srov. již citovaný rozsudek NSS čj. 9 Afs 70/2008-13) případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i Ústavní soud - srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09, odstavec 4 odůvodnění, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10, odstavec 5 odůvodnění, usnesení ze dne 7. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 515/09, odstavec 6 odůvodnění /všechna v tomto rozsudku citovaná rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná na <http://nalus.usoud.cz/>, či rozsudek NSS ze dne 21. 12. 2011, čj. 4 Ads 58/2011-72, atd.). To znamená, že na určitou námitku lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval, že „není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“ (srov. náleze ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky NSS ze dne 29. 3. 2013, čj. 8 Afs 41/2012-50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, čj. 1 Afs 44/2013-30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, čj. 1 As 17/2013-50, bod 17). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. např. bod 24. nálezu ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde uvedl, že „Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobilé změnit výrok.“), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly.
28. K tomu lze ještě uvést, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznámá, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, čj. 7 As 126/2013-19). Anebo jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 24. 4. 2014, čj. 7 Afs 85/2013, který lze aplikovat nejen na odůvodnění rozsudku soudu, ale analogicky a logicky i na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů: „... přestože je třeba z hlediska ústavních principů důsledně trvat na povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí, nemůže být tato povinnost chápána dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován s ohledem na okolnosti každého jednotlivého případu. Podstatné podle názoru Nejvyššího správního soudu je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek. Absence výslovného posouzení dílčí žalobní námitky, která souvisela s námitkami stěžejními,

za situace, kdy městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku dospěl k věcně správnému závěru, že stěžovatel neunesl v daňovém řízení důkazní břemeno, neboť důkazy jím předložené neprokázaly u sporných obchodních případů splnění podmínek pro uplatnění nároku na odpočet DPH, nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost. V této souvislosti lze odkázat např. na nálezh Ústavního soudu ze dne 21. 12. 2004, sp. zn. II. ÚS 67/04, v němž bylo zdůrazněno, že z hlediska splnění náležitostí rozhodnutí není povinností soudu se v jeho odůvodnění speciálně vyjadřovat ke všem jednotlivým argumentům účastníka podporujícím jeho konkrétní a z hlediska sporu pouze dílčí tvrzení, pokud stanovisko k nim jednoznačně a logicky vyplývá ze soudem učiněných závěrů.“

29. Nutno rovněž dodat, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, čj. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, čj. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, čj. 2 Afs 37/2012-47).

Dále k jednotlivým žalobním bodům:

Není odloženi věci

30. Žalobkyně s poukazem na § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu ve znění účinném do 30. 6. 2017 a namítala, že nebyly splněny podmínky pro zahájení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, neboť nebyla splněna podmínka pod písm. b) protože správní orgán věc neodložil, neboť ve spise není usnesení nebo záznam o odložení věci, a nebyla splněna ani podmínka pod písm. a) protože správní orgán žádné řízení o přestupku ani nezahajoval, nemohlo být tedy ani zastaveno.
31. Krajský soud předně poznamenává, že předmětný přestupek se stal dne 11. 8. 2017, tj. zákon o silničním provozu byl aplikován ve znění účinném od 1. 7. 2017. Žalobkyní zmiňované ustanovení § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu je nyní obsaženo v odstavci 5 a zní obdobně: *Obecní úřad obce s rozšířenou působností přestupek podle odstavce 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, jehož znaky porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje, a a) nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo b) řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno.*
32. Krajský soud ve správním spise ověřil, že podmínka pod písm. a) zmíněného ustanovení, tj. že správní orgán učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, splněna byla. Usnesení o odložení věci včetně odůvodnění bylo vypracováno Městským úřadem Trutnov dne 28. 12. 2017, tj. poté, kdy se nepodařilo zjistit skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě (žalobkyně jako provozovatelka vozidla totiž ani na jednu výzvu správního orgánu nereagovala), a založil ho do spisu (viz č. 1. 19 správního spisu). Předmětný přestupek tedy byl řádně odložen.
33. Žalobkyně současně uvedla, že odložil-li správní orgán věc přestupku, byl povinen ji o tom vyrozumět dle ustanovení § 66 odst. 4 „starého“ zákona o přestupcích. K tomu krajský soud znovu podotýká, že na předmětný případ je nutno aplikovat právní úpravu účinnou od 1. 7. 2017, tj. zákon o odpovědnosti za přestupky. Dle jeho § 76 odst. 3 se

usnesení o odložení věci pouze poznamená do spisu. Správní orgán o odložení věci vyrozumí osobu přímo postiženou spácháním přestupku, je-li mu známa. Práva osoby přímo postižené spácháním přestupku pak upravuje ustanovení § 71 téhož zákona, dle něhož má tato osoba v řízení, k jehož zahájení nebo pokračování dala souhlas, právo na vyrozumění o zahájení řízení, právo navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení, právo na poskytnutí informací o řízení potřebných ke zpětvzetí souhlasu, právo vyjádřit v řízení své stanovisko, právo nablížit do spisu, právo účastnit se ústního jednání a být přítomna při všech úkonech v řízení, právo vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k jeho podkladům a právo na oznámení rozhodnutí. Osoba přímo postižená spácháním přestupku je tedy osobou, jejíž práva nebo oprávněné zájmy byly přímo dotčeny jednáním, kterým byla naplněna skutková podstata přestupku. Práva nebo oprávněné zájmy v takovém případě tvoří objekt přestupku, který byl spácháním přestupku poškozen. Osobou přímo postiženou spácháním přestupku tak může být např. poškozený, pokud mu byla přestupkem způsobena škoda nebo jiná újma. Osobou přímo postiženou spácháním přestupku však není provozovatel vozidla, tj. v tomto případě žalobkyně, a správní orgán proto nepochybil, pokud jí o odložení věci nevyrozuměl.

Absence formy zavinění ve výroku rozhodnutí

34. Namítala-li žalobkyně nezákonnost výroku správního rozhodnutí z důvodu absence formy zavinění s poukazem na § 77 zákona č. 200/1990 Sb., zákona o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „přestupkový zákon“), resp. § 93 odst. 1 písm. d) zákona o odpovědnosti za přestupky, ani této žalobní námitce krajský soud nepřisvědčil.
35. Nutno opět připomenout, že žalobkyně byla shledána vinnou ze spáchání přestupku provozovatele vozidla. Ke spáchání tohoto přestupkového jednání došlo dne 11. 8. 2017, tj. za účinnosti zákona o odpovědnosti za přestupky. Ustanovení § 77 „starého“ zákona o přestupcích, na které žalobkyně poukazovala, tedy již aplikováno být nemohlo. Ustanovení § 93 odst. 1 písm. d) zákona o odpovědnosti za přestupky pak stanoví, že ve výrokové části rozhodnutí o přestupku se uvede forma zavinění u obviněného, který je fyzickou osobou.
36. Pro odpověď na uvedenou námitku je však podstatnou speciální úprava obsažená v zákoně o silničním provozu. Jak původní právní úprava, tak právní úprava novelizovaná zákonem č. 183/2017 Sb., jenž s účinností od 1. 7. 2017 doplnil do § 125f zákona o silničním provozu odstavec 3, dle kterého se k odpovědnosti fyzických osob za přestupek podle odstavce 1 nevyžaduje zavinění, obsahují ustanovení o objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla a vyjadřují tak záměr zákonodárce zavinění neprokazovat. Daný přestupek provozovatele vozidla (dříve správní delikt) má v zákoně své místo pro případ, kdy není možno seznat řidiče vozidla, který konkrétní skutek spáchal, a současně existuje společenský zájem na dodržování zákona a jeho cíleném vymáhání, což Ústavní soud aproboval jako přístup ústavně konformní (srov. nález Ústavního soudu ze dne 16. 5. 2018 ve věci sp. zn. Pl. ÚS 15/16).

Nebylo měřeno automatizovaným technickým prostředkem bez obsluhy

37. Předně nutno zmínit, že správní orgán I. stupně svůj závěr, že se v případě použitého rychloměru jednalo o automatizovaný technický prostředek bez obsluhy, opřel o důkazy založené ve správním spisu (ověřovací list Českého metrologického institutu ze dne 1. 8. 2017, č. 8012-OL-70312-17 silničního rychloměru SYDO Traffic Velocity + Certifikát o schválení typu měřidla č. 0111-CS-C004-12 ze dne 2. 2. 2012 s platností do

1. 2. 2022, smlouva o poskytování služeb formou nájmu a dodávek uzavřená mezi Městem Trutnov a firmou GEMOS, spol. s r. o., Praha, ze dne 7. 2. 2014, veřejnoprávní smlouva o zajišťování výkonu některých úkolů podle zákona o obecní policii uzavřená mezi Městem Trutnov a Městyssem Mladé Buky ze dne 28. 6. 2013). Již jen na základě těchto důkazů lze dojít ke spolehlivému závěru, že v daném případě použitý rychloměr SYDO Traffic Velocity fungoval při měření rychlosti vozidla žalobkyně jako automatizovaný technický prostředek bez obsluhy.

38. Pokud se jedná o samotný pojem „*automatizovaný technický prostředek bez obsluhy*“, pak ten zakotvuje ustanovení § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu, podle něhož *právnícká nebo fyzická osoba za správní delikt odpovídá, pokud porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích*. To, že v daném případě použitý rychloměr typu SYDO Traffic Velocity fungoval při měření rychlosti vozidla žalobkyně jako automatizovaný technický prostředek bez obsluhy, dokládají výše uvedené dokumenty. Tak např. smlouva o poskytování služeb formou nájmu a dodávek uzavřená mezi Městem Trutnov a firmou GEMOS, spol. s r. o., ze dne 7. 2. 2014, uvádí, že předmětem smlouvy je realizace měření rychlosti vozidel za užití měřícího zařízení umožňující obsluhu a stahování dat ... „jako automatického technického prostředku bez obsluhy, automatickou evidenci a zpracování dat o provedeném měření“. Dále popis měřidla přiložený u Certifikátu o schválení typu měřidla č. 0111-CS-C004-12 ze dne 2. 2. 2012 uvádí, že „silniční úsekový rychloměr SYDO Traffic Velocity je určen k automatickému měření průměrné rychlosti s dokumentací“.
39. Skutečnost, že předmětný rychloměr naplňuje shora vymezené definiční znaky automatizovaného technického prostředku bez obsluhy, je tedy naprosto zřejmá. Krajský soud uzavírá, že tato námitka nemohla bez dalšího obstát.

Sankce - absence ustanovení pro konkrétní výměru sankce

40. V dalším bodě žalobkyně namítala, že správní orgán rozhodl o sankci nezákonně, když ve výroku rozhodnutí neuvedl právní ustanovení, dle kterých rozhodoval. S poukazem na § 68 odst. 2 správního řádu, dle něhož se ve výrokové části uvedou mimo jiné právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, zdůraznila, že v případě normy s blanketní či odkazující dispozicí musí být ve výroku rozhodnutí konkrétně specifikována též právní norma, na kterou tato blanketní právní norma odkazuje. To správní orgán neučinil a rozhodnutí je proto dle názoru žalobkyně nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost.
41. Krajský soud se s uvedenou námitkou neztotožnil. Je faktem, že v té části výroku prvostupňového rozhodnutí, v níž správní orgán I. stupně uložil žalobkyni pokutu ve výši 1.500 Kč, odkázal výslovně toliko na § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu. Dle tohoto ustanovení se *pro určení výše pokuty se použije rozmezí pokuty pro přestupek, jehož znaky porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje, pokuta však nepřevyší 10.000 Kč*. V části výroku tomuto předcházející správní orgán I. stupně popsal, v čem po skutkové stránce přestupek žalobkyně spočíval a následně uzavřel, že neznámý řidič vozidla žalobkyně svým jednáním spáchal přestupek dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu. V odůvodnění svého rozhodnutí pak tyto skutečnosti správní orgán I. stupně zopakoval a uvedl, že za přestupek dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu se ukládá ve správním řízení pokuta ve výši od 1.500 Kč do 2.500 Kč (viz strana 6 rozhodnutí). Necitoval sice výslovně, že tato skutečnost plyne

z ustanovení § 125c odst. 5 písm. g) téhož zákona, ale tento nedostatek je vzhledem ke shora uvedenému možno považovat za ryze formální, protože ve svých důsledcích nezasáhl do veřejných subjektivních práv žalobkyně. Obsah uvedeného ustanovení totiž správní orgán I. stupně fakticky při rozhodování o výši uložené pokuty zohlednil.

42. V souvislosti s uvedeným krajský soud odkazuje na závěry vyslovené Nejvyšším správním soudem v usnesení rozšířeného senátu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016-46, v němž konstatoval, že „*správní orgán rozhodující o správním deliktu musí ve výrokové části rozhodnutí (§ 68 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád) uvést všechna ustanovení, byť obsažená v různých právních předpisech, která tvoří v souhrnu právní normu odpovídající skutkové podstatě správního deliktu. Pokud správní orgán ve výrokové části rozhodnutí neuvede všechna ustanovení, která zakládají porušenou právní normu, bude třeba v každém jednotlivém případě posoudit závažnost takového pochybení. Při úvahách, zda je neuvedení určitého ustanovení ve výrokové části odstranitelné interpretací rozhodnutí, bude významné zejména to, zda jasné vymezení skutku ve výroku rozhodnutí dovoluje učinit jednoznačný závěr, jakou normu pachatel vlastně porušil. Důležité bude též to, jaká ustanovení ve výrokové části správní orgán uvedl, a jaká neuvedl. Ke zrušení rozhodnutí bude třeba přistoupit i tehdy, nebude-li chybějící ustanovení zmíněno ani v odůvodnění rozhodnutí.*“
43. V nyní posuzované věci správní orgán I. stupně ve výrokové části uvedl všechna ustanovení tvořící v souhrnu právní normu odpovídající skutkové podstatě přestupku. Z výroku rozhodnutí je tedy nepochybné, za jaké delikt ní jednání byla žalobkyně seznána vinnou. Ve výrokové části je rovněž uvedena ta právní norma, která obecně stanoví pravidla pro udělení druhu a výše trestu za toto delikt ní jednání. V odůvodnění je pak konkrétně uvedeno, jaký druh trestu zákon o silničním provozu za toto jednání stanoví, tedy pokuta, a v jakém rozmezí může být pokuta uložena, přičemž žalobkyni byla uložena pokuta na samé spodní hranici tohoto zákonného rozpětí, přičemž správní orgán I. stupně odůvodnil i proč tak učinil. Žalobkyně tedy byla informována v úplnosti o tom, co spáchala (resp. za jaké protiprávní jednání odpovídá), proč toto jednání naplňuje zákonné znaky přestupku, jaký trest a v jaké výši jí bylo možno za toto jednání udělit a proč bylo přistoupeno k udělení pokuty právě v té výši, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí. Za této situace by považoval krajský soud za projev přepjatého formalismu, pokud by měl rušit napadené rozhodnutí pro nezákonnost jenom z toho důvodu, že neobsahovalo výslovnou zmínku o § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu, který druh sankce a zákonné rozmezí pokuty vymezuje. A to navíc za situace, kdy žalobkyně byla ve správním řízení zastoupen obecným zmocněncem, který, jak je krajskému soudu známo z úřední činnosti, zastupuje přestupce v mnoha obdobných případech, jistě mu tedy musela být existence ustanovení § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu a jeho obsah dobře známy.

Sankce – nepřihlídnutí k možnosti mimořádného snížení

44. Žalobkyně rovněž namítala, že v řízení nedošlo k zohlednění § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky, ač k tomu v daném případě byly dle jejího názoru naplněny podmínky.
45. Zmíněné ustanovení zákona o odpovědnosti za přestupky stanoví, že je možné pokutu uložit v částce nižší, než je zákonem stanovená dolní hranice sazby pokuty, jestliže a) vzhledem k okolnostem případu a osobě pachatele lze důvodně očekávat, že i tak lze jeho nápravy

dosáhnout, b) je pokuta ukládána za pokus přestupku, c) pokuta uložená v rámci zákonem stanovené dolní hranice sazby by byla vzhledem k poměrům pachatele nepřiměřeně přísná, nebo d) pachatel spáchal přestupek, aby odvrátil útok nebo jiné nebezpečí, aniž byly zcela naplněny podmínky nutné obrany nebo krajní nouze, nebo překročil meze jiné okolnosti vylučující protiprávnost. K otázce, jakým způsobem je třeba aplikovat § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky, se již vyjádřil Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 5. 6. 2018, čj. 4 As 96/2018-45, v němž vyslovil, že „zákonodárce nekoncepoval institut mimořádného snížení výměry pokuty jako institut návrhový, a je proto povinností správního orgánu zvážit, zda jsou dány důvody k postupu podle tohoto ustanovení. Tím totiž dojde k naplnění zásady zákonnosti trestání a zásady individualizace sankce. Zároveň však je třeba uvést, že se jedná o mimořádný institut, a není proto i s přihlédnutím k zásadě procesní ekonomie na místě po správních orgánech požadovat, aby v každém jednotlivém případě v odůvodnění rozhodnutí uváděly důvody, pro které neshledaly důvody pro aplikaci tohoto institutu“.

46. Žalobkyně v žalobě uvedla, že se v posuzované věci jedná o typický příklad, kdy je vhodné o mimořádném snížení sankce uvažovat, neboť přestupek nemá žádné následky, že nebyly zjištěny žádné přitěžující okolnosti, že proti ní nebylo zahájeno žádné další správní řízení pro obdobné porušení právních povinností a že jde o nezaviněné jednání, za něž pouze nese objektivní odpovědnost. S takovým názorem však krajský soud souhlasit nemůže. Zmiňované okolnosti nemají takový charakter, aby zakládaly potřebu úvahy o aplikaci mimořádného institutu snížení výměry sankce. Jedná se totiž o zcela standardní případ deliktního jednání postihovaného shora citovanými ustanoveními zákona o silničním provozu, přičemž žalobkyní uváděné okolnosti (včetně týkajících se její osoby) byly správně hodnoceny s tím, že odůvodňují uložení pokuty na spodní hranici zákonné výměry. Citované ustanovení tedy na případ žalobkyně aplikováno být nemohlo.

Nestanovení místa přestupku a možné opětovné rozhodnutí o stejném skutku

47. Žalobkyně dále namítla, že správní orgán ve výroku nevymezil místo protiprávního jednání s takovou přesností, aby bylo možné přezkoumat jeho protiprávnost, neboť nelze seznat, kde k protiprávnímu jednání došlo. Mělo být měřeno v úseku, kde je rychlost omezená na 50 km/h dopravní značkou B20a, avšak dle žalobkyně v místě křižovatky takové omezení platit nemůže, neboť počáteční hranice křižovatky rychlostní omezení ruší a není tedy možné, aby právě v místě křižovatky byla překročena nejvyšší dovolenou rychlost.
48. Ani těmito žalobními námitkám přisvědčit nelze. Ve výroku rozhodnutí správní orgán I. stupně místo spáchání přestupku specifikoval tak, že šlo o místo „v katastru obce Mladé Buky, ve směru na obec Svoboda nad Úpou, okr. Trutnov, na silnici I. třídy č. 14, v místě křižovatky se silnicí č. III/01413 a místní komunikací vedoucí do obce Mladé Buky ... kde řidič vozidla, „překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy stanovenou místní úpravou provozu na pozemních komunikacích dopravním značením B 20a na 50 km/h“. Z uvedeného je tak dostatečně zřejmé, kde k protiprávnímu jednání došlo. Přesná specifikace úseku dále vyplývá i z listin založených ve správním spisu. Konkrétně oznámení o přestupku (č. l. 1 správního spisu) uvádí, že překročení nejvyšší povolené rychlosti proběhlo „v katastru obce Mladé Buky, silnice I/14 směr Svoboda nad Úpou, v místě křižovatky se silnicí III. třídy č. 01413, okr. Trutnov“. Fotodokumentace (č. l. 2 správního spisu) zachycuje předmětné vozidlo a její popis uvádí „Mladé Buky, silnice I/14 směr Svoboda nad Úpou“. Ověřovací list rychloměru (č. l. 3 správního spisu) uvádí jako místo ověření „Mladé Buky, I/14, jeden jízdní pruh směr Svoboda nad Úpou a druhý směr Trutnov“. Jelikož se jedná o stacionární (nepřenosný) měřič rychlosti, je zřejmé, že místo ověření Českým metrologickým institutem je totožné s místem měřeného úseku. Veřejnoprávní smlouva (č. l. 10) uvádí v článku 1 „Měření rychlosti bude prováděno po dobu účinnosti smlouvy na místech schválených Policií ČR v obou směrech na silnici I/14 v městysu Mladé Buky.“ Vyjádření Policie České republiky (č. l. 8 správního spisu) se vztahovalo k návrhu místní úpravy provozu na silnici I/14 přímo navazujících za křižovatkou se silnicí III/01413 a místní komunikací v obci Mladé Buky.
49. S těmito listinami se měla žalobkyně možnost seznámit, příp. je připomínkovat, avšak svého práva nevyužila. Je nepochybné, že výše uvedené listiny potvrzují místo úsekového měření tak, jak je popsáno ve výroku rozhodnutí správního orgánu. Na straně 5 rozhodnutí správního orgánu I. stupně je též uvedeno odůvodnění omezení nejvyšší dovolené rychlosti v měřeném úseku a z rozhodnutí tedy jasně vyplývá, že jde o úsek nacházející se mimo obec, ale rychlostní limit je zde místní úpravou, dopravními značkami, stanoven na 50 km/h.
50. Krajský soud konstatuje, že žalobkyně opomíjí i nespornou skutečnost, že v daném případě šlo o úsekové měření rychlosti, při kterém není měřena okamžitá rychlost jedoucího vozidla v jednom místě, ale jeho průměrná rychlost v určitém úseku. Tato skutečnost je z výroku prvoinstančního správního orgánu zcela patrná. Ten sice poněkud nevhodně použil výraz, že k překročení rychlosti došlo „v místě křižovatky“, ovšem z výrokové části rozhodnutí jako celku je nepochybné, že překročení rychlosti bylo zjištěno pomocí rychloměru pro úsekové měření rychlosti, tedy potažmo, že k překročení rychlosti muselo dojít v úseku vymezeném pro toto měření. Není tedy vůbec

relevantní, jakou rychlost mělo vozidlo žalobkyně přímo v hranicích křižovatky vymezených v § 2 písm. a) zákona o silničním provozu.

Neprokázání nejvyšší dovolené rychlosti

51. Žalobkyně dále namítla, že správní orgán neprokázal, že by v daném úseku komunikace byla rychlost omezená na 50 km/h. Žalobkyně tvrdí, že v daném úseku žádné rychlostní omezení neplatí, resp. že zde žádná dopravní značka umístěna není.
52. Skutečnost, že v daném úseku komunikace byla rychlost jízdy omezená na 50 km/h. souvisí s námitkou předchozí, kde se k ní krajský soud již vyjádřil. Tvrzení žalobkyně, že v daném místě nebyla umístěna dopravní značka č. B 20a, je pak tvrzení ničím nepodložené. V kontextu průběhu celého správního řízení a chování (pasivitě) žalobkyně v něm navíc nasvědčuje tomu, že se jedná o tvrzení účelové, neboť v průběhu celého správního řízení takovou námitku vůbec nevznesla. Správnímu orgánu I. stupně je situace ohledně osazení daného silničního úseku jednotlivými dopravními značkami velmi dobře známa z jeho úřední činnosti, jak vyplývá mimo jiné z odůvodnění jeho rozhodnutí, kde uvedl, že „*Omezení nejvyšší dovolené rychlosti pro jízdu v uvedeném úseku mimo obec z 90 km/h na 50 km/h je v místě jednání realizováno z důvodu, že se zde pohybuje zvýšený počet chodců za účelem přechodu z obce Mladé Buky na železniční zastávku a sportovního hřiště. V místě se dále nacházejí autobusové zastávky.*“ Nebylo tedy důvodu, aby správní orgány v tomto směru prováděly podrobnější dokazování, zvláště když žalobkyně v tomto směru žádné námitky nevznesla. Skutkový stav ve věci tedy byl zjištěn dostatečně spolehlivě.

Absence zjištění formy zavinění řidiče

53. Dle žalobkyně je rozhodnutí nezákonné i proto, že správní orgány neprokázaly a ani netvrdily, že by protiprávní jednání řidiče bylo zaviněné. Zdůraznila, že provozovatele vozidla je však možné trestat pouze tehdy, bylo-li jednání (nezjištěného) řidiče zaviněné, neboť přestupek je ze své povahy zaviněné protiprávní jednání.
54. Ani s touto námitkou se krajský soud neztotožnil. Hmotněprávní podmínky vzniku odpovědnosti za přestupek provozovatele vozidla vymezuje ustanovení § 125f zákona o silničním provozu. V prvním odstavci stanoví, že jde o odpovědnost za to, že provozovatel nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Ve druhém odstavci však takto široce vymezenou skutkovou podstatu zužuje pouze na případy, kdy porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích nebo se jedná o neoprávněné zastavení nebo stání, kdy zjištěné porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje znaky přestupku podle tohoto zákona a kdy současně porušení pravidel nemá za následek dopravní nehodu. Dle odstavce 3 platí, že k odpovědnosti fyzické osoby za přestupek podle odstavce 1 se nevyžaduje zavinění. Ustanovení odstavce 5 má procesní povahu a stanoví subsidiaritu objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla vůči subjektivní přestupkové odpovědnosti řidiče vozidla. Odstavec 6 pak stanoví liberační důvody, jejichž naplnění i v případě, že byla naplněna skutková podstata přestupku popsáná v odstavcích 1 a 2, brání postihu provozovatele vozidla pokutou definovanou v odstavci 4 tohoto ustanovení.

55. Z ustanovení § 125f zákona o silničním provozu je tedy zřejmé, že v řízení o odpovědnosti provozovatele vozidla se nezkoumá zavinění. V tomto smyslu je přitom nutno vnímat i pasáž § 125f odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu požadující, aby zjištěné porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazovalo znaky přestupku podle tohoto zákona. Samotný zákon o silničním provozu totiž definuje jen objektivní stránku skutkové podstaty jednotlivých přestupků, přičemž zavinění jako znak odpovědnosti za přestupek sám výslovně nestanoví (to lze dovodit teprve na základě právní úpravy v zákoně o odpovědnosti za přestupky). Ustanovení § 125f odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu cíleně odkazuje jen na „znaky přestupku podle tohoto zákona“, tj. součástí skutkové podstaty správního deliktu provozovatele vozidla nečiní ty znaky přestupku, které vyplývají až z obecné právní úpravy přestupkové odpovědnosti či analogicky aplikovaných zásad trestního práva. Ke zkoumání těchto znaků (tj. včetně žalobkyní zmiňovaného zavinění řidiče vozidla) byl dán prostor v řízení o přestupku řidiče vozidla, nikoliv však v řízení o přestupku provozovatele vozidla.

Absence popisu protiprávního jednání (není odkaz na skutkovou podstatu slovně)

56. Žalobkyně namítla i to, že ve výroku prvostupňového rozhodnutí absentuje popis protiprávního jednání a že z výroku nelze seznat, v čem má protiprávní jednání spočívat, neboť je v něm toliko uvedeno, že nezajistila, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích, když nezjištěný řidič vozidla jel rychlostí 61 km/h. Z výroku dle jejího názoru není zřejmé, v čem mělo porušení povinností řidiče, nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích, spočívat.
57. Ani této námitce nemohl krajský soud přisvědčit. V projednávané věci správní orgán I. stupně ve výroku rozhodnutí uvedl, že žalobkyně jako provozovatelka motorového vozidla v rozporu s ustanovením § 10 silničního zákona nezajistila, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích. Dále uvedl, že dne 11. 8. 2017 ve 10:31 hod. nezjištěný řidič vozidla žalobkyně překročil nejvyšší povolenou rychlost, kdy v místě, kde je nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h, jel rychlostí 61 km/h (po odečtení odchylky měření ± 3 km/h), čímž porušil ustanovení § 4 odst. c zákona o silničním provozu a dopustil se tak jednání naplňujícího znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu.
58. Dle ustanovení § 68 odst. 2 správního řádu se ve výrokové části uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1. Ve výrokové části se dále uvede lhůta ke splnění ukládané povinnosti, popřípadě též jiné údaje potřebné k jejímu řádnému splnění a výrok o vyloučení odkladného účinku odvolání (§ 85 odst. 2). Z citovaného ustanovení § 68 odst. 2 správního řádu je tedy zřejmé, že výrok rozhodnutí musí obsahovat právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno. Žalobkyně se zřejmě domnívá, že kromě příslušného odkazu na dané ustanovení musí být ve výroku dané ustanovení vždy přímo i citováno. Soud má však za to, že povinnost uvádět i přesné znění ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, přímo ve výroku rozhodnutí, ze zákona nevyplývá.
59. Lze konstatovat, že ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně je uvedeno jednak ustanovení § 10 zákona o silničním provozu a zároveň je ve výroku uvedeno i ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, dle kterého je každý povinen při účasti na provozu na pozemních komunikacích řídit se světelnými, případně i doprovodnými akustickými signály, dopravními značkami, dopravními zařízeními a zařízeními pro provozní informace. Zároveň je uvedeno i ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu, které stanoví, že fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km/h nebo mimo obec o méně než 30 km/h.
60. Nutno tedy uzavřít, že z výroku rozhodnutí lze jednoznačně seznat, že žalobkyně byla uznána vinnou ze spáchání přestupku podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, jehož skutkovou podstatu naplnila porušením § 10 odst. 3 téhož zákona. Současně je ve výroku uvedeno zákonné ustanovení, které popisuje konkrétní přestupkové jednání a doplňuje ostatní ustanovení zákona obsažená ve výroku tak, že je dostatečně zřejmé, jakého konkrétního jednání se řidič (za jehož jednání nese odpovědnost provozovatel vozidla, tj. žalobkyně) dopustil. Žalobkyně tak nemohla mít žádné pochybnosti o právní kvalifikaci skutku, který jí je kladen za vinu.

Podmínky pro zahájení řízení

61. Krajský soud se neztotožnil ani s výtkou žalobkyně, že správní orgán neměl právo zahájit řízení o přestupku provozovatele vozidla, protože dříve, než jej zahájil, se dozvěděl, kdo byl řidičem vozidla.
62. Není totiž pravdou, že se správní orgán dozvěděl o tom, kdo byl řidičem vozidla, dříve než zahájil řízení o přestupku provozovatele vozidla. Jak je již shora uvedeno, žalobkyně nereagovala ani na výzvu správního orgánu I. stupně ze dne 2. 10. 2017 výzvu, ani na výzvu ze dne 15. 11. 2017. Proto dne 27. 12. 2017 správní orgán I. stupně odložil věc přestupku (nebylo možno zjistit konkrétního řidiče) a dne 28. 12. 2017 vydal příkaz čj. 124607/2017, sp. zn. 2017/7861/SPR-SR-HAL, jímž rozhodl o tom, že se žalobkyně dopustila přestupku provozovatele vozidla ve smyslu ustanovení § 125f odst. 1 ve spojení s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu. Teprve až v reakci na toto rozhodnutí, tedy po zahájení správního řízení se žalobkyní, bylo správnímu orgánu I. stupně dne 3. 1. 2018 doručeno její sdělení o tom, kdo v rozhodnou dobu předmětné vozidlo řídil. Žalobkyně tedy identitu řidiče před zahájením správního řízení o přestupku provozovatele vozidla správnímu orgánu nesdělila.
63. Důvodem pro nezahájení řízení o přestupku vůči konkrétní osobě, která měla předmětné vozidlo řídit, tak byla skutečnost, že jeho identitu správní orgán neznal. Identitu této osoby pak žalobkyně jako provozovatel vozidla správnímu orgánu sdělila až v průběhu správního řízení vedeném vůči ní, jehož předmětem je přestupek provozovatele motorového vozidla. Pokud však provozovatel motorového vozidla sdělí identitu údajného řidiče po zahájení správního řízení o přestupku provozovatele motorového vozidla, řízení o přestupku s oznámeným řidičem již zahájit nelze. Tento závěr vyplývá z ustanovení § 125g zákona o silničním provozu, podle kterého *je-li zahájeno řízení o uložení pokuty za přestupek podle § 125f, nelze již zahájit řízení o přestupku pro stejné porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích. Řízení o přestupku lze zahájit, pokud se provozovatel vozidla zproští odpovědnosti za přestupek podle § 125f odst. 6*. Tento závěr je potvrzován i rozhodovací praxí Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2017, č. j. 3 As 114/2016-46). Zůstane-li tedy provozovatel vozidla nečinný a správní orgán řízení o přestupku provozovatele vozidla (dříve správním deliktu) zahájí, nelze tuto pasivitu již odstát a vrátit se zpět k přestupkovému řízení na základě později provozovatelem poskytnutých či jinak zjištěných informací o totožnosti řidiče. Výjimkou je pouze situace, že provozovatel úspěšně prokáže naplnění liberačních důvodů stanovených v § 125f odst. 6 zákona o silničním provozu. K takové situaci však v daném případě nedošlo.

Nesouhlas se zveřejňováním osobních údajů na webu Nejvyššího správního soudu

64. Žalobkyně, resp. její zástupce, požadoval, aby rozhodnutí v této věci bylo na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu publikováno způsobem, který by nezasahoval do práv na ochranu soukromí jejího i jejího obhájce. K tomu krajský soud konstatuje, že nejde o výhradu či námitku, která by se týkala merita věci, resp. která by jakkoliv s věcným projednáním případu souvisela, proto nemůže být v tomto řízení jakkoli řešena či posuzována. Podotknout je nutno i to, že nesouhlas či výhrady k publikaci rozhodnutí soudů na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu nelze adresovat zdejšímu krajskému soudu, neboť ten rozhodnutí na těchto stránkách ani nezveřejňuje, ani předmětné stránky nespravuje.

65. K žalobkyní v žalobě odkazovaným rozhodnutím správních soudů dlužno dodat, že její výběr judikatury je převážně účelově selektivní, nezohledňující odlišný skutkový stav judikovaných věcí, jí citované pasáže vyňaté z této judikatury jsou také povětšinou vytrženy z kontextu, a proto nejsou na nyní projednávanou věc příléhavé.

VI. Závěr a náklady řízení

66. S ohledem na shora uvedené krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s.
67. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval a ze spisu nevyplývá, že by mu v průběhu řízení před krajským soudem nějaké náklady nad běžnou úřední činnost vznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 24. října 2019

Mgr. Helena Konečná v. r.
samosoudkyně